

Betænkning

afgivet

af den ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 31te Maj 1873
nedsatte Fiskerikommisjon.

Naar det ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 31te Maj 1873 er paalagt det undertegnede Udvalg at tage under Overvejelse, hvilke Bestemmelser der dels ad Lovgivningsvejen, dels administrativt bør træffes til Regulering og Ophjælpning af Fiskeriet i vore Blande, have vi først og fornemmelig rettet vor Opmærksomhed paa, hvad der gennem Lovgivningen kan udrettes til Fiskeriets Fremme, idet vi have forment, at vi i saa Henseende ere i Overensstemmelse med Ministeriets Hensigt med det Hverv, der er os overdraget, og vi desuden ikke sjønne rettere, end at den Bevægelse, der for Tiden hersker i vore Fiskeriforhold, og som ikke blot paa mange Steder har virket forstyrrende paa den rolige Udvikling af Fiskernes Virksomhed, men ogsaa truer med, idetmindste tilbøds, at angribe denne Virksomhed i sin Rod, gjør det nødvendigt at ty til Lovgivningen for at hæmme de forstyrrende Forhold og sikre Fiskeridriften en rolig og frugtbringende Udvikling. — Vel er det muligt, at vor Fiskerilovgivning og den med Hensyn til disse Forhold i Tidernes Løb udviklede Retsforfatning indeholde de fornødne Betingelser for gennem administrative Foranstaltninger og Bestemmelser at gribe ind paa mange Punkter og i det Væsentlige at give Forholdene en tilfredsstillende Ordning — vi tro idetmindste, at enkelte Lovbestemmelser, saasom D. L. 5—10—43 og 45, samt den Regeringen formentlig i Henhold til ældre Praxis tilkommende Bevillingsmyndighed i Henseende til Fiskeri i Havet og dets Forgreninger give Administrationen en vidtstrakt Myndighed i disse Forhold —; men paa den anden Side erkende vi, at vor gjældende Fiskerilovgivning i flere Henseender mangler Et og Andet og trænger til at fuldstændiggjøres dels ved Bestemmelser om Forhold, som den lader uomtalte, dels ved en nærmere Udvikling af de Sætninger, den alt indeholder, hvorved den navnlig for Lægnand vil komme til at fremtræde med fornøden Tydelighed, Klarhed og Bestemthed. Den herskende Bevægelse og Uro i Fiskeriforholdene, saavel som Tidens Fordringer i det Hele taget, gjøre det ogsaa ønskeligt, at den fornødne Ordning grundlægges ved en herpaa rettet Lovgivning, hvortil endelig kommer, at vi nære den Anskuelse, at vor Fiskerilovgivning i de senere Aar i visse Retninger er kommen ind paa en urigtig Vej, og at de herskende Forstyrrelser for en Del netop ere fremfaldte eller dog forøgede ved uheldige Lovbestemmelser, hvad der selvfølgelig nødvendiggjør, at Lovgivningen undergives en nøjere Prøvelse og eventuelt søges bragt ind paa et andet Spor.

Vor Lovgivnings Bestemmelser om Fiskeriforholdene indskrænke sig, naar vi se bort fra Limfjordslovgivningen og Lovgivningen om enkelte Specialiteter, saasom Østersfiskeriet, i det Væsentlige til følgende Artikler af Christian V's danske Lov: 5—10—23, 25, 26, 42 til 45, nogle enkelte Reskripter og Resolutioner samt den nyere Lov af 9de Marts 1872 om Forbud mod Brug af Bundsflæbevaad. Af de anførte Lovens Artikler angaa 5—10—23, 25, 26 og 42 alene og Artikel 44 væsentligst Færøskvandsfiskeriet (5—10—44 maa ogsaa være anvendelig paa Søterritoriet, særlig i Fjorde), idet de give Regler for Retten til Fiskeridrift i første Blande. Herefter tilkommer Fiskeriet alene Ejeren af det vedkommende Fiskevand